

JB 1994/229 Rechtbank 's-Gravenhage, 24-06-1994, 94/03986
Voorlopige voorziening; spoedeisendheid, Motivering;
deskundigenrapport, Passende functies.

Aflevering 1994 afl.

College President Rechtbank 's-Gravenhage

Datum 24 juni 1994

Rolnummer 94/03986

Rechter(s) Mr. Naves

H.C.V. te E, verzoekster,
tegen

Partijen de hoofddirectie van het ABP,
verweerster,
(derde partij, het bestuur van het ABP).

Noot MAH

Trefwoorden Voorlopige voorziening; spoedeisendheid, Motivering; deskundigenrapport, Passende functies.

Regelgeving [Awb - 8:81](#)

» **Samenvatting**

Samenvatting

Verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening terzake van herbeoordeling van algemene invaliditeit. Spoedeisendheid is geen voorwaarde voor ontvankelijkheid. In casu is door het tijdsverloop tussen het verzoek tot herbeoordeling en de bestreden beslissing reeds sprake van spoedeisendheid. Geen onderschatting van de algemene invaliditeit van verzoekster. Geen gegronde vrees voor ontstaan van een sociaal isolement. Wijst het verzoek af.

[beslissing/besluit](#)

» **Uitspraak**

Uitspraak

1. Gevraagde voorlopige voorziening

Toepassing is gevraagd van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ten aanzien van het besluit van verweerster van 26 mei 1994, kenmerk WO234292, waarbij de mate van algemene invaliditeit van verzoekster ongewijzigd is gehandhaafd op 25 tot 35%. Tegen dit besluit is administratief beroep ingesteld bij het bestuur van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds (hierna: het Fonds).

2. Zitting

Het verzoek is behandeld ter zitting van 20 juni 1994. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door haar raadsman mr. E.N. de Vos, advocaat te B. Het Fonds heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. E. Damoiseaux.

3. Beoordeling van het verzoek om voorlopige voorziening

Ten onrechte is nagelaten verweerster ter zitting uit te nodigen. Nu de gemachtigde van het Fonds ter zitting heeft verklaard mede namens verweerster het woord te kunnen en zullen voeren, is zij door deze gang van zaken niet in haar processuele belangen geschaad en kan hieraan derhalve worden voorbij gegaan.

Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Awb kan, indien voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, administratief beroep is ingesteld tegen een besluit, de president van de rechtbank die bevoegd kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen dat vereist.

Bij de beoordeling van een dergelijk verzoek speelt de vraag of het voorliggende besluit in een bodemprocedure in stand kan blijven een belangrijke rol. Voorzover de president thans een oordeel geeft over het geschil in een eventuele bodemprocedure, is dat oordeel voorlopig van aard en niet bindend voor de beslissing in zo'n procedure.

Ter zitting heeft gemachtigde van het Fonds betoogd dat verzoekster niet in haar verzoek kan worden ontvangen, omdat geen sprake zou zijn van een spoedeisend belang in bovengenoemde zin.

De president deelt deze visie van het Fonds niet. Nog afgezien van het feit dat naar zijn oordeel de eis van spoedeisendheid geen voorwaarde is om van een ontvankelijk verzoek om voorlopige voorziening te kunnen spreken, concludeert hij dat in dit geval, gegeven het tijdsverloop tussen het verzoek om herbeoordeling van de mate van algemene invaliditeit van verzoekster (19 september 1989) en het thans bestreden besluit, wel degelijk spoedeisend belang aanwezig is.

Bij uitspraak van 24 november 1993 heeft deze rechtbank het besluit van het bestuur van het Fonds van 21 december 1990 alsmede het daaraan ten grondslag liggende besluit van verweerster van 13 juni 1990, waarbij de mate van algemene invaliditeit van verzoekster was gehandhaafd op 25 tot 35%, nietig verklaard, onder bepaling dat het Fonds terzake een nieuw besluit zou moeten nemen. Daarbij was de rechtbank van oordeel, mede gelet op het advies van dr. T.S. K., verbonden aan het Audiologisch Centrum van het Academisch Ziekenhuis van de Vrije Universiteit van Amsterdam, dat de weigering om de mate van algemene invaliditeit van verzoekster te verhogen berustte op onvoldoende arbeidsmogelijkheden.

Gegeven deze vernietigingsgrond (strijd met het motiveringsbeginsel) was het verweerster derhalve in beginsel toegestaan een zelfde besluit te nemen, zij het met een andere/betere motivering.

Verweerster heeft bij het thans bestreden besluit besloten de mate van algemene invaliditeit van verzoekster ongewijzigd te handhaven op 25 tot 35%, aangezien verzoekster nog steeds in staat moet worden geacht om passende functies te verrichten. Blijkens het arbeidskundig rapport van 28 april 1994 is verweerster van opvatting dat verzoekster in staat moet worden geacht de functies produktiemedewerker, inpakster/controleuze, sorteester en monteuz-assembleerster eenvoudige produkten te vervullen.

Verzoekster kan zich hiermee niet verenigen. Zij acht zichzelf voor 80% of meer algemeen invalide.

De president gaat er voorshands vanuit dat verzoekster op de in geding zijnde datum in staat moest worden geacht genoemde functies te vervullen. Dit oordeel is gebaseerd op het eerdergenoemd advies, waarin de deskundige heeft uitgesproken dat verzoekster, onder bepaalde voorwaarden, in staat moet worden geacht de functie van inpakster te vervullen. De nieuw geduide functies sluiten in redelijke mate aan op die functie. In aanmerking nemende de blijkens de gedingstukken aan bedoelde functies verbonden (resterende) verdienmogelijkheden wordt geconcludeerd dat de mate van algemene invaliditeit van verzoekster met 25 tot 35% niet is onderschat. Derhalve zijn er thans geen termen aanwezig om te oordelen dat het bestreden besluit in een (administratieve) beroepsprocedure niet in stand zou kunnen blijven. Dit -voorlopige- oordeel sluit overigens geenszins uit dat de rechtbank in een eventueel nog te volgen bodemprocedure zal besluiten om een deskundigenonderzoek (medisch en/of arbeidskundig) te doen instellen.

De president kan gemachtigde van verzoekster niet volgen in zijn stelling dat verzoekster, indien zij genoemde functies zou moeten vervullen, op haar werkplek in een sociaal isolement zou geraken. De consequentie van deze stelling is immers dat, nu dit in feite voor iedere auditief gehandicapte geldt, geen auditief gehandicapte loonvormende arbeid zou kunnen verrichten. Met het Fonds moet worden geoordeeld dat de praktijk van alledag deze stelling logenstraft.

Op grond van bovenstaande overwegingen wordt het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen. Van omstandigheden op grond waarvan een der partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is niet gebleken.

5. Beslissing

De president van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,

wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af.

» Noot

In deze uitspraak stelt verweerder dat verzoekster niet kan worden ontvangen omdat geen sprake is van een spoedeisend belang. In reactie merkt de president allereerst op dat de eis van spoedeisendheid geen voorwaarde is voor ontvankelijkheid. Vervolgens concludeert hij dat gegeven het tijdsverloop tussen het verzoek om herbeoordeling en het thans bestreden besluit wel degelijk een spoedeisend belang aanwezig is.

Dat volgens de president spoedeisendheid geen vereiste is voor een ontvankelijk verzoek om een voorlopige voorziening, moet m.i. zo worden begrepen dat spoedeisendheid niet opzich zelf moet worden beschouwd maar in relatie tot de belangenafweging. Zulks komt tot uitdrukking in art. 8:81 Awb (... onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen ...), en ook in de redactie van art. 107 Wet op de RvS (oud) lag zulks reeds besloten: schorsing was eerst mogelijk indien 'de uitvoering van het besluit voor hem (verzoeker, mah) een onevenredig nadeel met zich zou brengen in verhouding tot het door een onmiddellijke uitvoering van het besluit te dienen belang.' Spoedeisendheid is aldus een factor in de belangenafweging. Enerzijds moet het handelen van verzoeker getuigen van het bestaan van een accuut in het geding zijnd belang (verzoeker moet bijvoorbeeld niet talmen met het instellen van beroep), anderzijds mag het niet zo zijn dat het besluit directe effecten ontbeert (uit zichzelf of doordat het bestuur uitvoering alsnog uitstelt). In de onderhavige uitspraak valt op dat de president in het enkele feit dat het bestuur zoveel tijd heeft genomen om op het verzoek tot herbeoordeling te beslissen (meer dan vier en een half jaar!) reeds grond ziet om van spoedeisendheid te spreken. Ik zie dit toch primair als een reprimande; een 'sanctie' op het te lang uitstellen van de beslissing. Daarbij zal op de achtergrond de aard van de materie wellicht een rol spelen, maar daarnaar wordt niet verwezen. In lijn met een dergelijke 'sanctie' ware wellicht ook een proceskostenveroordeling mogelijk geweest, maar daarvoor geeft de zaak inhoudelijk (kennelijk) onvoldoende aanleiding. Interessant is natuurlijk de vraag of de presidenten in het licht van de regeling voor de beslistermijn (in afdeling 4.1.3 Awb) verzoekers reeds in hun verzoek om een voorlopige voorziening zullen toelaten zodra het verwerend bestuursorgaan de (gestelde, c.q.) redelijke beslistermijn heeft overschreden (er vanuitgaande dat het besluit verzoeker in zijn belangen treft). Voorshands zou ik dat geen slechte ontwikkeling vinden, maar het is nog te vroeg om hierover verser te speculeren.

MAH